

НАЦИОНАЛНА СТРАТЕГИЈА ЗА ВРАЋАЊЕ ЋИРИЛИЦЕ

СРБИМА И СРПСКОМ ЈЕЗИКУ*

А. Полазне претпоставке

1. Државнополитички циљ ове стратегије јесте да ћирилица до пријема Србије у Европску унију (око 2015. године) буде у службеној и јавној употреби као једино српско писмо а да националне мањине у Србији задрже право да користе свој језик и своје писмо према важећим стандардима ЕУ;

2. Научностручни циљ Стратегије јесте да се ћирилици врати природна улога јединог српско

г
писм

а јер је свако писмо могуће сачувати у свом језику само у оквиру једноазбучја пошто никоме на свету није успело да у свом језику вечно остане двоазбучан;

3. Латиница је писмо Хрвата наметано Србима насилно у време окупација а посебно у периоду комунизма, југословенства и братства-јединства током 50-годишње диктатуре

(законском принудом, административном подршком
, политичким притисцима
...)
;

3. Чак је и већина чланова научних и културних институција (САНУ, Матица српска, одс
еци за српски језик на
факултети
ма

,
Институт за српски језик и остали
) као и већина интелектуалаца
временом
прихватила став да је латиница »секундарно српско писмо«
, које је све брже прелазило у примарно и преовлађујуће, па
и данас истрајавају на том ставу
, потпуно супротно, на пример, понашању Хрвата којима није никада пало на памет да
уводе «српско двоазбучје», па су зато и успели да сачувају своје (гајевско) писмо иако су
једно време учествовали, формално, у изграђивању тзв. заједничког језика са Србима
чије је писмо заузимало много шире подручје од латиничког, а ипак се догодило да је
хрватско мањинско писмо преправило српско већинско, не зато што је хрватско писмо
функционалније за српски језик, него зато што је било најпре насилно, па онда
политички и на све друге начине стално у повлашћеном положају за време трајања
заједничке јужнословенске државе у комунистичкој диктатури;

4. У систему такозваног «постојања два српска писма» и даље се, наравно, убрзано
потиск
ује
ћирилиц
а с јасним знацима који воде к њеном скором неизбежном потпуном нестајању
из службене а посебно из јавне употребе у конкуренцији с политички и на све друге
начине потпуно фаворизованом хрватском латиницом;

5. Србија ће се сигурно у наредних десетак година друштвено-економски, правно, научно, културно интегрисати у Европску унију;

6. Развој науке а посебно информационих технологија (рачунари, комуникације..) веома је убрзан и врло ће скоро омогућити употребу писама већине држава (народа) у свим областима и аутоматске преводе с једног на било које друго писмо;

7. Стратешки је српски национални интерес што хитније враћање свом ћириличком једноазбучју у српском језику пре уласка у Европску унију где ћемо представљати тек 2-3% становништва; ако се што пре не вратимо своје писму, ући ћемо у породицу европских народа с позајмљеним или узурпираним (присвојеним) латиничким саставом који су Хрвати 1992. године заштитили региструјући га у међународним институцијама с хрватским језиком, због чега се од тада све што се објави на српском језику с хрватским писмом књижи као хрватска културна баштина.

Б. Неопходне активности

I. Од Републичке скупштине неизоставно захтевати расправу о службеној и јавној употреби ћирилице као званичног писма а од Републичке владе извештај о разлозима досадашњег потпуног занемаривања одредаба постојећег Устава Србије и Закона о

службеној употреби језика и писма;

II. У новом уставу Србије још доследније вратити легалну у српском језику преткомунистичку обавезу коришћења ћирилице у службеној и општој јавној употреби и прецизирати обавезе свих државних органа и институција у вези с тим, а питање употребе језика и писама националних мањина уредити у складу с европским стандардима;

III. После доношења новог устава Србије истог часа започети израду новог закона о службеној употреби језика и писма у којем треба прецизно навести сва подручја употребе ћирилице као званичног и службеног писма у службеном српском језику уз прописивање санкција за непоштовање закона (садашњи закон то јасно не предвиђа);

IV. Захтевати од научних и културних институција (САНУ, Матица Српска, факултети, Институт за српски језик и други институти) јавно саопштење с јасним објашњењем о вишедеценијском насилном натурању у хрватске латинице као формално секундарног, а у ствари потпуно политички и на свакојаче друге начине фаворизованог писма и обелоданити једину могућу вишевековну истину да је ћирилица вековима била

једино српско писмо. О овоме
целом српском
народу у Србији
и ван Србије
треба
предочити
дуго сакривани
исправан
став
о томе
интелектуалаца из емиграције

, као и досадашња сведочанства (као што је, на пример Законска одредба о забрани
ћирилице у НДХ-у, с потписима др Анте Павелића и др Андрије Артуковића и сл.) о
насилном и стварном идеолошкополитичкокомунистичком и сваком другом прогону
ћирилице;

V. Захтевати да научне институције и појединци чија су специјалност информационе
технологије (комуникације, рачунари) морају преузети обавезу неутралисања негативних
ефеката од
досадашњег фаворизовања хрватске латинице
у
многим областима које покрива српско језичко подручје;

VI. Организовати научна истраживања, скупове, медијску истину (ТВ, радио, огласи у
штампи) ради што брже
при према и
подстица
ња
св
ег
српског народа и српске
јавност
и на искључиву
употребу

ћирилице у српском језику како се не би настављало вишедеценијско обмањивање српског народа који је делом почео увелико да верује како је то регистровано несмуњиво хрватско писмо – и српско; оно може бити писмо српског језика под условом да се држимо проверених научних чињеница по којима су данашњи хрватски, бошњачи, сутра (не дај Боже) црногорски, «матерњи» или ко зна који сличан било који такав «језик», у ствари, варијанта суштински српског (штокавског, вуковског) језика, али латиница није никад била специјално састављано латиничко писмо за Србе и српски народ;

VII. Истицати историјски утемељене традиционалне вредности, организовати предочавање једине, праве истине о овом питању и враћање свуда у српски језик српске ћирилице (називи улица, исписивање имена на врата станова, на ПТТ-сандучиће, интерфоне, визиткарте, називи фирми, печати, етикете на свим производима, ТВ-екрани, сав штампани материјал, књиге, новине, часописи и све остале публикације);

VIII. У школе вратити изучавање ћирилице као писма српског језика, хрватску латиницу савладати само до степена употребне могућности (за читање књига и осталог објављеног хрватским писмом, а никако уз могућност алтернативног коришћења у српском језику), а друга писма учити кад се уче и туђи језици.

IX. Не допустити, наравно, да хрватско писмо за Хрвате у Србији пролази тако како је у окупационим периодима и у комунистичком периоду диктатуре, али и у досадашњем периоду формалног посткомунизма пролазило српско писмо до сада у Хрватској, Србији, Црној Гори и другде.

Уз ангажовање стручних сарадника Ви и Ваше службе можете даље разрадити овакав или сличан програм и у Скупштини Србије тражити његову реализацију.

Молимо Вас да стручно, државно, политички и на све друге начине подржите Удружење «Ћирилица» у борби да се ћирилице по уставу и закону врати ранија деветоиповековна неприкосновена улога јединог писма у српском језику у званичној, службеној и општој јавној употреби у Србији и иван ње на целом српском говорном подручју, јер није нимало безазлено настављање дељења српског народа на кориснике српске ћирилице и кориснике хрватске латинице. Деоба по тој основи погодује деобама и по другим основама. (То је мало ко до сада имао у виду.)

В. Разјашњење повода за Стратегију

Имајући у виду да је Скупштина Републике Србије започела израду новог Устава Србије а потом ће уследити усклађивање законске регулативе с новим уставом, као и чињеницу да је из Одбора за стандардизацију српског језика најављена дорада *Правописа српског језика* (Матица српска, 1993) и његово објављивање за јесен 2004, обраћамо вам се, као некоме ко може знатније утицати на будућа стручна, уставна и законска решења, с предлогом да стручно, политички и свакојачко друкчије подржите борбу Удружења «Ћирилица» да ћирилица по новом уставу и закону остане једино писмо у званичној, службеној и јавној употреби у Србији а да у општинама у којима нека национална мањина учествује с више од 20% у укупном броју становника у јавној употреби буду језик и писмо те националне мањине.

Ако предочену борбу «Ћирилице» данас не подрже јаки појединци и, посебно, снажни научни, стручни и други радни колективи, јаче странке, удружења грађана, а средства обавештавања пре свих других, досадашња нечувена и нецивизацијска деоба једино српског народа у свету на тај начин најпре ће подстицати даље разбијање, предвајање и уситњавање српског народа а, затим, сасвим извесно, и губљење српског писма као десетовековне прворазредне културне тековине на рачун хрватског абecedног састава које је најпре буквално насилно, а касније нарочитим политичким притисцима и стручним манипулацијама потискивано кроз

неколико деценија комунистичке страховладе и чувеног брозовског оригиналног законаправила: «не држати се закона као пијан плота».

Удружење за заштиту ћирилице српског језика “ЋИРИЛИЦА”, које је основано на Оснивачкој скупштини одржаној на Сретење Господње – 15. фебруара 2001. а регистровано у складу с прописима о удруживању грађана у удружења, друштвене организације и политичке организације које се оснивају на територији савезне и републичке управе, од тада већ више од три године упозорава државне органе, научне институције и јавност на све очигледније убрзавање нестајања ћирилице (српског писма).

Удружење се у више наврата обраћало Скупштини Србије, Републичкој влади, Скупштини АП Војводине, Покрајинском извршном већу Војводине са захтевима за спровођење и поштовање члана 8. садашњег Устава Србије и Закона о службеној употреби језика и писма. У 2002. години Удружење се обратило свим скупштинама општина и извршним већима на територији Републике Србије са захтевом за заштиту законитости у смислу поштовања одредби Закона о службеној употреби језика и писма (Сл. гласник РС бр. 45/91, 53/93, 67/93, 48/94).

Очекујемо да и ви предложите Скупштини Србије хитну израду националне стратегије за враћање ћирилице у званичну, службену и општу јавну употребу као јединог српског писма и да у тој изради учествујете. Предочили смо могући оквир таквог једног програма , а Ви ћете моћи да то урадите и боље и практичније. У сваком случају очекујемо да нас позовете на један конкретнији разговор у вези с овим предлогом.

Важно је имати у виду зашто ниједан други језик и ниједан други народ на свету не уводи двоазбучје у свој језик јер је то не само бесмислено него и доказано битно утиче на опасну деобу једног народа ослабљујући његове културне, општедуховне и све друге обједињујуће снаге.

Такође је врло важно имати на уму чињеницу да је хрватски језик регистрован 1992. године с хрватском латиницом, а српски језик са српском ћирилицом и да се, како рекосмо, све што се објави српским језиком а на хрватском писму у међународним институцијама данас књижи као хрватска културна баштина.

Председница Скупштине «Ћирилице»

Вера Давидовић, с. р.

Председник Извршног одбора «Ћирилице»

Драгољуб Збиљић

*„Национална стратегија за враћање ћирилице Србима и српском језику“ усвојена је на 4. редовној годишњој седници Скупштине Удружења за заштиту ћирилице српског језика

"ЋИРИЛИЦА" одржаној на Света Три Јерарха у суботу 12. фебруара 2005. и прослеђена државним органима и научним институцијама као документ Удружења.